

Adevăr prezent

Sâmbătă, 10 martie 2007

Gili Cârstea

Fiecare fază a lucrării lui Dumnezeu de pe pământ a avut lumină nouă, sau adevăr prezent, și de fiecare dată acest adevăr prezent a părut să fie în conflict cu adevărul stabilit deja.

Observăm în istoria poporului lui Dumnezeu un fenomen ciudat, repetat cu precizie în fiecare generație, și totuși rareori identificat corect în generațiile următoare: Imposibilitatea ca adevărul prezent să vină pe canalele oficiale.

Chiar poporul nostru, deși are în spate experiența tristă a generațiilor trecute, greu reușește să perceapă acest fenomen. Am fi dispuși să recunoaștem lumină nouă și adevăr prezent, dacă acestea ar veni pe canalele oficiale, votate într-o sesiune a Conferinței Generale, susținute de clasa academică și predicate de corpul pastoral.

Dumnezeu nu are o problemă cu această metodă. El ar fi bucuros și capabil să descopere generației noastre adevărul prezent pe această cale. Complicația vine din faptul că teologia adventistă este afectată de o fragmentare fără precedent, iar clasa academică, deși împărțită doar în două societăți teologice opuse, slujește diferite curente de opinie, fiecare cu specificul, prioritățile și loialitățile ei.

Așa a fost în timpul Domnului Hristos. Cu siguranță existau printre farisei, saduchei, irodieni sau zeloți, persoane sincere, cu totul devotate lui Dumnezeu, gata la orice pentru onoarea Sa. Nicodem, Saul din Tars sau Iosif din Arimatea sunt doar câteva exemple. Mântuitorul putea alege dintre ei grupul de ucenici prin care să anunțe vestea bună că împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat. De ce nu a făcut-o? De ce l-a călăuzit Duhul Sfânt către oameni simpli, fără pregătire școlară, fără nume în Israel și fără influență în biserică?

Să presupunem că El S-ar fi înconjurat de un grup de tineri cărturari din partida fariseilor, reprezentanții dreptei radicale. Vă imaginați discuțiile aprinse, prelungite până noaptea târziu, asupra concepțiilor lui Hristos, neconforme cu tradiția bisericii, cu Moise și profeții? Vă imaginați cum l-ar fi hărțuit cu tehnicile lor de despicaț firul în patru, și ce scârbiți ar fi fost de dispoziția Lui de a ierta, încuraja și sprijini păcătoși pe care ei îi considerau irecuperabili?

Să presupunem acum că ar fi ales un grup de studenți și tineri asistenți universitari din partida saducheilor, reprezentanții stângii liberale. Aceștia pierduseră orice respect pentru doctrina sanctuarului, temelia credinței lui Israel, și erau interesați doar de puterea politică și statutul privilegiat de care se bucurau în societatea religioasă pe care cu onor o controlau. După cum se știe, saducheii câștigau postul de mare preot la mai toate alegerile. Cum putea să le vorbească El despre rolul templului ca o pildă pentru sufletul omenesc, și că El este întruchiparea și întruparea câtorva milenii de simboluri ascunse în doctrina sanctuarului? În plus, interesul Lui pentru romani, dovedit în cele câteva vindecări, era pentru saducheii o dovadă de trădare națională, de alianță cu dușmanul în timp de război. Cu ei, misiunea lui Hristos nu avea nicio șansă.

În generația noastră Dumnezeu Se confruntă cu exact aceleași probleme. Dacă apelează la dreapta radicală, își pune în cap academia și administrația bisericii. Dacă oferă solia Sa stângii liberale, stârnește opoziția cumplită a dreptei radicale, care are o foarte mare influență asupra unei părți considerabile a bisericii mondiale, numeroasă mai ales în țările lumii a treia.

Tatăl nostru ceresc ne-a avertizat, prin serva Sa, că “Domnul lucrează deseori așa cum nu ne așteptăm noi. El ne surprinde descoperindu-și puterea prin uneltele alegerii Sale, în timp ce trece pe lângă cei de la care ne așteptăm noi să vină lumina” (GW 126).

Există adevăr prezent pentru generația noastră, dar el nu va putea fi descoperit, recunoscut și acceptat, deoarece Dumnezeu este forțat să ni-l prezinte pe căile obișnuite, clasice, oficiale, sprijinit de autoritatea bisericii, care ne scutește de povara răspunderii personale în aprecierea lui. Domnul are persoane prețioase, devotate și sincere atât printre membrii dreptei radicale cât și printre cei ai stângii liberale, dar El nu va apela nici de data aceasta la ajutorul lor pentru comunicarea ultimei solii de har pentru acest popor. Ei vor trebui să accepte ca autoritatea lor școlară, prestigiul și influența lor asupra poporului să fie “aruncate în țărână” (nu aceasta este îndreptățirea?) și să se pregătească de surprize majore, deoarece Domnul are alte planuri:

“Dați-mi voie să spun că Domnul va proceda în această ultimă lucrare foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor, și pe o cale care va fi contrară planurilor omenești... Lucrătorii vor fi surprinși de mijloacele simple pe care le va folosi El spre a îndeplini și desăvârși lucrarea Sa în neprihănire” (TM 300).